

mit sidste Regnskab, det sidste Regnskab, for hvilket jeg som Finansminister var ansvarlig, Regnskabet 1924—25, udviste et Underskud paa 20 Mill. Kr. Hvad Driftsbudgettet angaar, udviste dette Statsregnskab et Underskud, ganske vist ikke paa 20 Mill. Kr., men paa 13,8 Mill. Kr., udregnet paa ganske samme Maade, vel at mærke, paa den tidligere Finansministers Foranstaltning, efter ganske de samme Regler, som følges ved den ny Regnskabsopstilling. Af disse 13,8 Millioner stammer en meget betydelig Del fra, at man op hævede den af mig indførte Told paa Svesker og Rosiner etc., og Resten stammer fra, at der var visse Afviklingsudgifter, der faldt paa dette Aar. De var for største Delen afholdt i tidligere Aar, men i dette Aar var de endelig modne til Afvikling. Der var altsaa paa dette Statsregnskab, til Trods for at man havde givet Afkald paa de 5 Millioner, intet som helst, der rokede ved det absolut sikre Grundlag, der af den foregaaende Regering var lagt for Stats-husholdningen.

Naar det ærede Medlem bliver ved at tale om det sidste Statsregnskab, for hvilket jeg har Ansvar, var det i øvrigt aldeles ikke Regnskabet for 1924—25, thi Finanserne administreredes saa godt som hele dette Aar af den socialdemokratiske Regering, der paa flere Punkter — jeg har nævnt eet, og jeg kunde nævne flere — forringede Balancen for dette Finansaar. Jeg antager, at det ærede Medlem vil protestere, hvis jeg, naar vi en Gang skal til at tale om Statsregnskabet 1927—28, og hvis der kan rejses nogen Kritik overfor dette Statsregnskab, vilde skyde dette Regnskab i Skoene paa Finansministeren under hans Regering. Det ærede Medlem vilde da sikkert være den første til at sige, at det var ganske vist Finansminister Bramsnæs, der forelagde Forslaget, men det var en Venstreregering, der administrerede det. Og hvad der er Ret for den ene, maa vel ogsaa være Ret for den anden.

Nej, det sidste Statsregnskab, for hvilket jeg virkelig har Ansvar, baade som den, der har forelagt Finanslovforslaget, og som den, der har ledet Finansadministrationen i hele det paagældende Aar, er Statsregnskabet 1923—24. Dette Statsregnskab udviser intet Underskud. Det udviser et Overskud paa Driftsbudgettet, saaledes som jeg adskillige Gange har haft Lejlighed til at gøre det ærede Medlem og andre af hans Partifæller opmærksom paa. Opstillet paa samme Maade, efter Reglerne for den nye

Regnskabsaflæggelse, udviser det et Driftsoverskud paa $1\frac{1}{3}$ Mill. Kr.

Men jeg bliver atter nødt til at gentage overfor det ærede Medlem, at det mest slaaende Bevis for, at det var den foregaaende Regering, der sikrede Balancen i Statshusholdningen, er og bliver dette, at Efterfølgeren faa Maaneder efter paa Grundlag af de af det foregaaende Ministerium gennemførte Skattelove, væsentligt Luksusbeskatning, og paa Grundlag af de af den foregaaende Regering gennemførte Besparelser, kunde forelægge et Finanslovforslag med Balance, uden at have bidraget andet til denne Balance end at forringe den med 5 Millioner ved at give Afkald paa Indtægten paa Tolden af Svesker og Rosiner.

I det hele taget er det ganske utænkeligt, at det ærede Medlem ikke skulde være klar over, at hele den Finanshusholdning, som han og hans Regering øvede, hviler ene og alene paa det Grundlag, der var lagt af den foregaaende Regering, paa de af den gennemførte Besparelser og nye Luksusskatter. Og at man havde denne Erkendelse, viser sig ogsaa bedst deraf, at skønt man Punkt for Punkt havde angrebet disse Skatter, da de blev til, og skønt man til Dels paa Valgtribunerne gav Tilsagn om at ændre dem, har man ikke turdet røre ved dem. Hvorfor? Fordi de var en ganske nødvendig Betingelse for at kunne tilvejebringe Balance i Statshusholdningen efter det mægtige Fald, som Konjunkturerne havde medført for Formue- og Indtægts-skatten.

Indenrigsministeren (Kragh): Flere ærede Talere har under de foregaaende Dages Møder beskæftiget sig med Arbejdsløshedsspørgsmaalet og Erhvervsproblemet. Der vil imidlertid ikke for mig være nogen Anledning til paa dette Tidspunkt nærmere at beskæftige mig med disse Udtalelser. Jeg har nemlig redegjort for min Opfattelse af disse Spørgsmaal ved et Møde her i Tinget, der for kort Tid siden afholdtes, nemlig ved første Behandling af det socialdemokratiske Forslag om Udbetaling af Krisehjælp til arbejdsløse, og jeg har paa intet Punkt siden da ændret min Opfattelse af dette Spørgsmaal.

Jeg udtalte ved den Lejlighed, at jeg ikke fandt, at Parterne indenfor Produktionen, Arbejdsgivere og Arbejdere, havde Ret til eller Raad til at afvise en eventuelt udstrakt Haand til Forhandling om en Ordning af Erhvervslivets Vanskeligheder. Jeg saa derfor ogsaa med Glæde, at et Tilbud